

Satsa på socialpolitiken

Lika övertygad som jag är om att Moderata Samlingspartiet en dag kan bli Sveriges största parti, lika övertygad är jag om att "den sociala dimensionen" av vår politik måste få ett större utrymme i vår politiska debatt, om vårt parti ska bli det verkligt stora partiet. Jag är inte ensam om detta. Jag har medlemmar i hela vårt land bakom mig. Vi har en bra socialpolitik, men vi är dåliga på att tala om detta för medborgarna. Med en god socialpolitik menar jag naturligtvis inte mera bidrag, fler generella politikerstyrda system, mera av socialdemokratiskt lappande och lagande utan ett klart alternativ till dagens hopplappade sociala stödsystem, som mer eller mindre har kollapsat.

GULLAN LINDBLAD är vice ordförande i riksdagens socialförsäkringsutskott och ordförande i Moderata Kvinnoförbundet.

Jag sticker inte under stol med att jag varit kritisk till att mitt parti länge haft ett något ensidigt utåtriktat budskap, inte minst inför valrörelserna. Vi har fört fram de traditionella frågorna: rättstrygghet, försvar, ekonomi och skatter, skola och i någon mån familjepolitik. Och så vet vi att den fråga som alla väljare senaste valet prioriterade högst var vården. Vi nådde tyvärr inte längre än att väljarna uppfattade budskapet "avskaffa landstingen" med likhets-tecken för vård!

Ingen trovärdighet

Vi som velat ta upp de sociala frågorna, såväl i en djupgående intern debatt som i våra utåtriktade program, har av partistrategerna allt för länge fått höra att vi inte har någon trovärdighet i dessa frågor. Min motfråga har alltid varit: "Och när får vi trovärdighet om vi aldrig talar om dem?"

Programarbetets främsta uppgift är – som jag ser det – att visa på klara

alternativ till den socialdemokratiska politiken, som i dag förs utan såväl karta som kompass, när pengarna är slut och de politiska systemen inte håller.

Med utgångspunkt från vårt parti-program, som säger att social trygghet är en medborgerlig rättighet, försöker vi i programkommittén presentera handlingslinjer som passar moderna människor i en helt ny tid. Vi vill betona statens ansvar för dem som p g a sjukdom och handikapp behöver hjälp och stöd – och där ska ansvaret vara stort! – men för övrigt lägga ett större ansvar hos den enskilda människan för hennes egen och hennes familjs sociala trygghet. Offentligt stöd ska ges till dem som bäst behöver det. I dag ser vi paradoxala exempel på motsatsen, där stöd rycks från handikappade, änkor och låginkomstpensionärer, medan opinionsstarka LO-grupper får många miljoner i bidrag till utbildning eller förmår vända en skongress till högre ersättningsnivåer!

Ett ökat personligt ansvarstagande möjliggörs genom lägre skatter. Våra gamla teser håller: Man ska kunna leva på sin lön när skatten är betald. Ingen som har rätt till bidrag ska behöva betala skatt och den som betalar skatt ska inte behöva bidrag. I dag betalar hälften av socialbidragstagarna 23.000 kr i skatt och får tillbaka 21.000 kr i bidrag. Var och en kan dra slutsatser av en sådan politik!

Lappa och laga

Tryggheten i "den lilla världen" och i de sociala gemenskaperna betonas liksom ansvarstagande människors rättighet att slippa vara helt beroende av politiskt styrda system. De måste ges valfrihet när det gäller vård, barn- och äldreomsorg.

När detta skrivs är inte programarbetet slutfört. Det finns olika vägar att gå när det gäller att utforma de framtida socialförsäkringssystemen: att lappa och laga på de gamla som förut, vilket gör att människor får betala allt mera i form av skatter och avgifter och får ut allt mindre, att staten endast garanterar en minimi-trygghet och därutöver lämnar människor att helt klara sig på egen hand eller att staten garanterar ett gott grundskydd till alla i form av socialförsäkringar med möjlighet till kompletterande försäkringar som möjliggörs genom lägre skatter och avdragsgilla premier. För mig är det naturligt att fortsätta på den sistnämnda vägen, vilken vi redan föreslagit i tidigare program.

Frågan om s k medborgarkonton förs också fram. Sådana bygger på att en del av de pengar som nu betalas i form av skatt istället går till ett obligatoriskt enskilt sparande. Detta sparande ska vara öronmärkt för trygghetskostnader, till exempel vid arbetslöshet, kortare tids sjukdom, studier eller föräldraskap. Det är möjligt att medborgarkonton är det system som passar bäst i det moderna samhället och flera politiska partier diskuterar en sådan trygghetsreform. Det förenar ett offentligt ansvar med enskild valfrihet. Givetvis behöver ett sådant system analyseras och utredas vidare.

När det gäller vårdpolitiken för vi även fortsättningsvis fram vårt förslag om en obligatorisk hälsoförsäkring, som ersätter dagens landstingsskatt. Detta system har fördelen att det är den enskilde som förfogar över sin vårdförsäkring och därmed kan välja mellan privat och offentlig vård. Det ger också kvinnor i vården möjlighet att bedriva egen verksamhet och att välja mellan flera arbetsgivare. Kvinnorna i vården behöver inte längre vara livegna under monopoll! Även om en majoritet av riks- och kommunpolitiker ännu inte har förstått hur nödvändigt ett sådant systemskifte är, så har medborgarna visat att de inte längre litar på den offentligt bedrivna vården utan tar egna vårdförsäkringar.

Subjekt och inte objekt

Landstingen gapar nu över ännu fler och större uppgifter i form av läns-

och regionparlament. Hur många tror på fullt allvar att Kalmarmodeller och "vårdskatter" kan ge bättre vård när landstingen inte prioriterar sin huvuduppgift: vården?

Jag ser fram mot en fruktbar debatt om trygghetssystemen inför 2000-talet – trygghetssystem där den enskilda människan står i centrum, blir subjekt och inte objekt för politikernas sociala ingenjörskonst!

ORD

Rissmuggling

Efter vårt inträde i EU har den svenska tullen fått ett nytt problem att brottas med – nämligen rissmuggling. EUs yttre tullmur gör att priset på ris bara är hälften så högt i Norge som i Sverige. Resultatet har blivit att en ny smugglingsvåg uppstått.

– Vi vet inte heller vad vi skall göra med de beslagtagna partierna, säger Olle Skogman, informationschef vid Tullverket, till Göteborgs-Posten.

I Strömstad, nära gränsen till Norge, har den svenska tullen beslagtagit 50 ton ris som den inte vet var den skall göra av. Bara hyreskostnaderna för att kunna förvara riset uppgår till 10.000 kronor i månaden.

Jonas Hellman